

Laurell K. Hamilton

És újból vissza a rideg valóságba. Vissza a kimerült, kiábrándult, megkeményedett szívű emberek közé, egy haldokló kultúrába. Hogy pesszimista lennék? Nem ez az oka a fenti megállapításnak: tényleg így van.

Hozzávetőlegesen 12 éves koromban került a kezembe először fantasy, egészen konkrétan a Dragonlance három alapkötete, a három Krónikák kötet, de már jóval ezelőtt rajongtam bármiféle olyan iránt, ami kicibált innen. Persze akkoriban még főleg Delfin-könyveken nevelkedtem, de jobban megnézve azért azok között is volt lightosabb sci-fi és fantasy, hogy pár példát említsek: Fehér Klára - Földrengések szigete; László Endre - Szírius kapitány és Csillaglány; stb. Azonban amikor a közelébe értünk irodalom órán az orosz realizmusnak, életemben először szereztem sorban két marha nagy karót ebből a tantárgyból: egyszerűen nem voltam hajlandó és képes elolvasni semmitmondó, a világon bármikor százával lejátszódó, üres, szürke történeteket. Csak elvesztegetem velük az időmet, így köszönöm, nem, még akkor sem, ha nyelvészetileg vagy tudja isten, hogyan, egy remekmű. Az évek során aztán voltak korszakaim könyvek és filmek tekintetében, de sosem szakadtam el a fiction valamilyen típusától: Robin Cook, Poe, Lovecraft, Anne Rice, George R. R. Martin, Eoin Colfer, Philip Pullman, Laurell K. Hamilton, Arthur C. Clarke, Isaac Asimov, A. E. van Gogt, Stanislaw Lem, Szergej Sznyegov, hogy pár példát említsek azok közül, akik ilyen-olyan módon hatással voltak az életemre.

Azonban szép és jó, hogy azokat a könyveket szeretem, amik valami mást mutatnak, mint a valóság, de akkor miért nem vetítem ki az életemre is és kezdek el foglalkozni mindenféle okkult, ezoterista, wicca, vudu, avagy bármiféle ilyen dologgal, mint oly sokan mások? (Mellesleg ez az, amiért anno anya is féltett a szerepjárástól.) Nem, nem a vallás gátol meg benne, bár meg vagyok keresztelve, de nem gyakorlom és sosem gyakoroltam a vallást. És az sem gátol, hogy nem hiszek semmiféle "természetfelettiben", a példának erejéért volt szerencsém kapni pár pofont az élettől, amikor nem hallgattam a megérzéseimre. A válasz két dologban keresendő: az egyik, hogy alapvetően rettenetesen nehezen hiszek el bárkinek bármit, csak azért mert ő úgy gondolja. Bizonyítsa be, tapasztaltassa meg, mutassa meg nekem, és el fogom hinni, addig nem. Ez persze nem elvakultságot és esetleges felkészületlenséget jelent: ha valaki azt állítja, hogy a sarkon túl egy farkas fog rám ugrani, valószínűleg viszek magammal fegyvert. A másik ok, hogy gyakorlatilag az összes ma tevékenykedő csoport (szekta, vallás, és bármi, hiten alapuló társaság ide tartozik) kizárólag azt tartja elfogadhatónak, amit ő állít, és ez alól nagyon-nagyon kevés kivétel van. Mégis milyen alapon? Ha valamit kérdés nélkül elhiszek, akkor milyen alapon nem hiszem el azt, amit a másik?

Körülbelül két évvel ezelőtt bekopogott az ajtómón az első Laurell K. Hamilton könyv, amit az akkori Anne Rice irányzatot kivetett a gyomrából. Aztán egy évvel később kaptam kölcsön a többi részt némi rábeszélés hatására - ráébredve, hogy egészen másképp kell olvasni és felfogni, mint a Rice könyveket, meglepően beléjük habarodtam. Hamilton megálmodott egy világot, amit még előtte senki, és talán egyedibb világot, mint a Harry Potter-mítosz, vagy Tolkien földje. Ha még nem hallottál volna róla semmit, álljon itt egy idézet magyarázatul: *"Olyan világban élünk, ahol a Legfelsőbb Bíróság döntése alapján a vámpírizmus megengedett. Ahol halottkeltőnek lenni hétköznapi foglalkozás. Ahol a természetfeletti ügyeket a rendőrség különleges osztaga kezeli. Ahol mindennapos dolog, ha az ember zombikba vagy patkányemberekbe boltik."*

Ő az első író, aki mitológiát és regényeket vesz alapul, de nem egy népét, hanem bárkiét! Egyáltalán nem válogat, hogy melyik mondakör melyik élőlényét használja fel a könyvében. Először jutott eszébe az, hogy ha létezik bármiféle varázslény, akkor elege lehet abból, hogy takargatnia kelljen magát, hogy rejtőznie kelljen. Először írt olyat, hogy talán mindenkinek igaza lehetett, akik valaha hittek mesebeli lényekben. Hamilton elénk tárt egy világot, amiben ugyanúgy létezik TV, mint vérfarkas, és a kettő boldogan - majdnem boldogan - él egymás mellett. Persze a kezdeti panaszok még megvannak, mint a fajüldözések, lásd 50es évek Amerika, de ez előbb-utóbb elmúlik. Ahol a népek vágyai végre valóra váltak: az egyiknek végre nem kell rejtőznie, a másik végre nem tartja boldondnak magát, hogy hisz a pixie-kben, hiszen tényleg léteznek.

Hamilton könyvei után visszatérni a valóságban elég...nehéz. Az emberek tényleg kiábrándultak, tényleg nem hisznek semmiben. Teljesen hülyének néztek Norvégiában, amikor letértem az útról, és fél órát feküdtem a mohában; senki sem jött utánam. Persze, hogy nem fogok olyanokat híresztelni, hogy mi van, ha tényleg léteznek sidhek, ha a régiek esetleg sokkal okosabbak voltak nálunk, mert ma csak egy zavarodott, agresszív és értelen arckifejezés lenne a jutalmam, vagy épp ellenkezőleg, elkezdenének kijavítani és "tanítani", hogy mi hogy van, asztrálutazásokról, energetikáról és egyéb, igazából számomra teljesen lényegtelen dolgokról magyarázni.

Bármennyivel zavarosabb is lenne Hamilton világa, akkor is jobb lenne. Magasról teszek arra, ha valakinek a rémálma válna valóra azzal, hogy vérfarkasok léteznek, urambocsá' elég gyér ismeretanyaggal rendelkezik, aki így érez. Ráadásul a félelmek egyrészt azért vannak, hogy legyen mivel bizonyítani magunknak, hogy le tudjuk győzni, másrészt hogy tudjuk, hol a határ. (Igaz, ez két különböző félelem, de ezt majd egyszer máskor.)

Hamilton álmai végtelenül változatosvá varázsolják azokat a helyeket is, amik ma csak fémről és üvegből készült épületek, és talán ugyanilyen anyagokból létező emberek uralnak. Jó lenne valamiféle frissítés az emberek tudatába, ami kimosná a pénzt, a bulit és az érzéketlenség világát.

Created by Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, published at 2007-05-20 00:16 UTC, last modified at 2021-05-11 11:49 UTC , to canonical URL <https://petermolnar.net/journal/laurell-k-hamilton/> , licensed under CC-BY-4.0 .